

følgelig ogsaa være Meningen med Prisregulering i det hele taget —, at Prisregulering skal naa til Bunds; den skal gennemføres saaledes, at det bliver Befolkningen, den almindelige Forbruger, der faar Udbyttet af den. Men her er der alligevel efter min Mening ofte et Misforhold til Stede. Jeg tror nemlig, jeg har Lov til at gaa ud fra, at naar Ministeren udtaler sig saaledes, maa det være underforstået, at der skal være et rimeligt Forhold mellem den Maksimalpris, der er fastsat for det færdige Produkt, og den, der er fastsat for Raaproduktet. Ud fra dette Synspunkt vil jeg henlede Opmærksomheden paa et ganske bestemt Forhold, der skrives sig fra et Cirkulære, som er udsendt den 27. August 1918, og i Kraft af hvilket der er fastsat Maksimalpriser paa Rug og Rugmel fra Møller til Grossist, Detaillist og Forbruger. Det fastsættes i dette Cirkulære, at groft Rugmel skal Mølleren sælge til Grosserer, Detaillist og Forbruger til en Pris af 8 Kr. 60 Øre pr. 100 kg. Saa billigt Mel har vi sikkert aldrig forhen kendt her i Landet; man maa da gaa ud fra, at vi som Følge deraf ogsaa maa have saa billigt Brød, som vi aldrig før har haft. Men det er aldeles ikke Tilfældet. Nej, Forholdet er derimod det, at hvis en Bager køber 100 kg Rugmel og bager det til Brød, kan han ved denne Forretning udbringe Rugmelet til en Pris af godt og vel 20 Kr. efter de gældende Brødpriser. Det vil med andre Ord sige, at han har Lov til at tjene 11 Kr. 50 Øre paa den Virksomhed at bage en Tønde Rugmel til Brød, og det synes jeg er fuldstændig ubilligt. Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at Staten udmærket vilde kunne spare 5 Kr. paa hver Tønde Rug, og Bagerne kunde endda være tjente med at sælge Brødet til samme Pris, som de sælger det til nu. Det vil altsaa sige, at Staten aarlig udgiver 9—10 Mill. Kr., som Forbrugerne aldeles ikke faar noget Udbytte af; det er sikkert, at paa det Omraade er Prisreguleringen ikke naaet til Bunds. Nu kan det godt være, at det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck), der omtalte de Beregninger paa Mel, han har været med til at anstille, vil undskylde det med, at vi her staar overfor det Forhold, som det ærede Medlem karakteriserede saaledes: Det er hændt, at man ved Beregningen har glemt et Led mellem Raavarer og færdige Varer. Men naar man staar overfor den Slags Ting, som den almindelige Befolkning ikke kan forstaa er ret og rimeligt, og Opmærksomheden bliver henledet derpaa, kan jeg ikke se rettere — det er derfor, jeg fremdrager det her —, end at

Ernæringsmyndighederne da ogsaa maa have Magt til at faa et saadant Forhold rettet. Noget lignende gælder med Hensyn til Forholdet mellem Maksimalprisen paa Byggryn og de herskende Bygpriser. Her er det saaledes, at selv Folk, som ikke har med Mølleri at gøre, gerne vil anlægge et helt Mølleri, blot de kan faa Ernæringsraadets Tilladelse til at fremstille Byggryn. Jeg ved ganske bestemt, at Folk har været hos Ernæringsrådet for at faa denne Tilladelse. Den blev ganske vist nægtet i det givne Tilfælde, men den Omstændighed, at Fortjenesten ved at fremstille Byggryn er saa stor, at det kan betale sig i den Anledning at anlægge et helt Mølleri, viser, at der ogsaa her er et Misforhold til Stede, og at man ogsaa her har Lov at fastslaa, at Prisreguleringen ikke er naaet til Bunds; den er ikke naaet saa langt ned, at den kommer den almindelige Forbruger til gode.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Maksimalpriser paa Raavarer og færdige Varer vil jeg fremdrage endnu en lille Ting. Jeg har fra den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, faaet en Forespørgsel om, hvor det kan være, at vi endnu ikke har faaet Maksimalpris paa Uldgarn. Nu ved jeg ganske vist, at den højtærede Indenrigsminister sagde: Den kommer nok, og det tvivler jeg selvfølgelig heller ikke paa, men jeg maa dog spørge, om det virkelig er nødvendigt, at der skal gaa baade Vinter og Vaar, inden vi faar det Spørgsmaal ordnet. (Birck: Det er færdigt fra Kommissionen). Det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt meddelte, at det er færdigt; vi har altsaa en Overraskelse i Vente. Blot det nu ogsaa bliver en glædelig Overraskelse, saa at det ikke gaar som saa ofte forhen, at der bliver et urimeligt Forhold mellem Prisen paa Raavaren og Prisen paa den færdige Vare. Der er her noget, som den almindelige Befolkning har vanskeligt ved at forstaa. Det kan maaske undskyldes, at det har taget saa lang Tid at faa dette Spørgsmaal endeligt ordnet, men man bør dog erindre, at det er netop paa denne Aarstid, at Borgerne skal sælge Uld til en Maksimalpris af 9—10 Kr. — i øvrigt efter min Mening en tilstrækkelig høj Pris, det er ikke det, det drejer sig om — og samtidig betale 30—40 Kr. for et Kilogram Uldgarn. Derfor forekommer det mig, at Befolkningen har nogen Ret, naar den synes, at det har taget alt for lang Tid for de høje prisregulerende Myndigheder at faa gennemført en fornuftig og rimelig Prisregulering paa det Punkt.

Det er under Finanslovbehandlingen